

Sygnatura akt: V GC 1066/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 03 lipca 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: stażysta Monika Sowa

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2017 r. w K.

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Sp. z o. o. z siedzibą w L.

przeciwko: (...) S. A. z siedzibą w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz powódki (...) Sp. z o. o. z siedzibą w L. kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 lipca 2016r. do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanej (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz powódki (...) Sp. z o. o. z siedzibą w L. kwotę 324 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 270zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 1066/17

UZASADNIENIE

W dniu 02 stycznia 2017 r. (data wpływu) powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wystąpiła do Sądu Rejonowego w Kaliszu

V Wydział Gospodarczy przeciwko (...) S.A. w W.

z pozwem o zapłatę w postępowaniu upominawczym kwoty 738,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 lipca 2016 r. do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanej spółki kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka wskazała, iż w dniu 25 maja 2016 r. doszło do uszkodzenia należącego do D. i I. S. pojazdu marki V (...) nr rej. (...). Sprawca szkody w dniu zdarzenia posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej zawartą ze stroną pozwaną. Ubezpieczyciel uznał, co do zasady, swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i wypłacił bezsporną część odszkodowania. Powódka podniosła, że w związku z uszkodzeniem swojego samochodu poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego wynajętego od niej w okresie od dnia 31 maja 2016 r. do dnia 08 czerwca 2016 r., tj. przez 8 dni. Stawka dobową wynajmu wyniosła 195,00 zł netto. Łączny koszt najmu wyniósł 1.560,00 zł netto, tj. 1.918,80 zł brutto. W dniu 08 czerwca 2016 r. powódka nabyła od poszkodowanego wierzytelność obejmującą odszkodowanie za szkodę wynikającą z najmu pojazdu zastępczego. Pozwana wypłaciła powódce odszkodowanie z tego tytułu w wysokości 1.180,80 zł, tj. za 8 dni korzystania z samochodu zastępczego, przyjmując dobową stawkę w kwocie 120,00 zł netto. Powódka podniosła, że w przedmiotowej sprawie domaga się dopłaty odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w kwocie 738,00 zł (1.918,00 zł – 1.180,80 zł). Uzasadniając

termin początkowy naliczenia odsetek wskazała, że zgodnie z treścią art. 817§1kc domaga się ich od daty upływu 30 dni od dnia zgłoszenia ubezpieczycielowi roszczenia o zwrot kosztów najmu zastępczego samochodu.

Zarządzeniem z dnia 08 maja 2017 r. Referendarz Sądowy stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do rozpoznania w trybie zwykłym.

W odpowiedzi na pozew z dnia 06 czerwca 2017 r. (data wpływu) pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powódki kosztami procesu.

W uzasadnieniu podniosła, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznała i wypłaciła powódce kwotę 1.180,00 zł brutto tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 8 dni oraz zweryfikowała stawkę dobową za najem samochodu klasy D do stawki 147,00 zł brutto. Pozwana zakwestionowała wysokość stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego, wg której powódka określiła swoje roszczenie. Podniosła, że biorąc pod uwagę klasę samochodu uszkodowanego, który uległ uszkodzeniu oraz klasę samochodu oddanego w najem kwotę 195,00 zł netto należy uznać za wygórowaną. Pozwana wskazała, że analiza ofert wypożyczalni samochodów położonych w pobliżu miejsca zamieszkania uszkodowanego wskazuje, iż w przypadku najmu samochodu osobowego typu T. (...) cena za dobę najmu, zakładając najem pojazdu zastępczego powyżej 3 dni, wynosi około 120,00 zł netto. Ustalenie ceny w wysokości 195,00 zł netto za dobę najmu samochodu tej klasy należy zatem uznać za celowe zwiększanie szkody. Pozwana podniosła również, że podczas zgłaszania szkody zaproponowała uszkodzowanemu zorganizowanie najmu auta zastępczego przez ubezpieczyciela oraz poinformowała o akceptowanych przez (...) stawkach za wynajem w przypadku organizacji wynajmu we własnym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 maja 2016 r. wskutek kolizji drogowej doszło do uszkodzenia samochodu osobowego marki V. (...) nr rej. (...) stanowiącego współwłasność D. i I. S.. Sprawca szkody w dniu zdarzenia posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej zawartą ze stroną pozwaną. Pozwany ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność za szkodę co do zasady i wypłacił bezsporną część odszkodowania.

Okoliczności bezsporne.

Na skutek kolizji samochód uszkodzony został przekazany do złomowania. W związku z tym D. S. korzystał z pojazdu zastępczego. W dzień wypadku wynajął od firmy holującej jego uszkodzone auto samochód osobowy marki C. (...). Ten pojazd nie posiadał klimatyzacji. Od dnia 31 maja 2016 r. korzystał z samochodu osobowego marki T. (...). Wynajął pojazd w powodowej firmie, gdyż jest ona znana w jego miejscowości, oferuje nowe roczniki aut zastępczych. Zadzwoił do E. i przedstawiciel przyjechał do niego z ofertą. Zaoferował mu samochód podobnej klasy, jak uszkodzony. Uszkodzony odebrał go w pobliżu swojej miejscowości, tj. w R.. Poinformował również, iż w ofercie są nielimitowane kilometry i że pojazd może wyjechać za granicę

Uszkodowany korzystał z wynajętego od powódki auta w okresie od dnia 31 maja 2016 r. do dnia 08 czerwca 2016 r., tj. przez 8 dni. Stawka dobowy wynajmu wyniosła 195,00 zł netto. Łączny koszt najmu pojazdu zastępczego przez uszkodzowanego wyniósł 1.560,00 zł netto, tj. 1.918,80 zł brutto. Na lokalnym rynku, w okolicach R. dobowy koszt najmu samochodu tej klasy, co T. (...) wynosi około 200,00-250,00 zł za dobę.

W dniu 08 czerwca 2016 r. powódka nabyła od uszkodzowanych I. i D. S. wierzytelność obejmującą odszkodowanie za szkodę wynikającą z najmu pojazdu zastępczego.

Dnia 13 czerwca 2016 r. mailowo zgłosiła pozwanej roszczenie z tytułu wynajmu przedmiotowego auta zastępczego. Wiadomość dotarła do ubezpieczyciela i została oznaczona jako przeczytana tego samego dnia. Na mocy decyzji z dnia 24 sierpnia 2016 r. pozwana wypłaciła powódce odszkodowanie z tego tytułu w wysokości 1.180,80 zł, tj. za 8 dni korzystania z samochodu zastępczego przyjmując dobową stawkę w kwocie 120,00 zł netto, tj. 147,00 zł brutto.

Dowód: faktura VAT k. 9, decyzja k. 10, umowa wynajmu samochodu k. 11-13, umowa cesji wierzytelności k. 14-15, korespondencja mailowa k. 39-40, zeznania świadka D. S. k. 69, e-protokół z dnia 26.06.2017r. 00:02:15-00:12:20.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów, dokumentów oraz zeznań świadka D. S..

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nie zostały one również zakwestionowane przez żadną ze stron procesu. Za prawdziwe Sąd uznał także zeznania świadka D. S.. Były one spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Nadto nie zostały zakwestionowane przez pozwanego ubezpieczyciela (art. 230 kpc).

Na rozprawie w dniu 26 czerwca 2016 r. Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanej zgłoszone w odpowiedzi na pozew o przeprowadzenie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach szkodowych, gdyż mimo zobowiązania Przewodniczącej ubezpieczyciel nie przedłożył ich do akt ani w określonym terminie, ani na terminie rozprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Pozostaje poza sporem, że w dniu 25 maja 2016 r. wskutek kolizji drogowej doszło do uszkodzenia samochodu osobowego marki V. (...) nr rej. (...) stanowiącego współwłasność D. i I. S.. Jest nadto bezsporne, iż strona pozwana była ubezpieczycielem sprawcy kolizji w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz że uznała odpowiedzialność za powstałą szkodę co do zasady i nie kwestionowała okresu najmu pojazdu zastępczego, a jedynie wysokość dobowej stawki czynszu za ten wynajem, podnosząc iż nie powinna ona przekroczyć kwoty 120,00 zł netto za dobę najmu.

Odpowiedzialność pozwanej w stosunku do poszkodowanych D. i I. S. wynikała z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego zawartej ze sprawcą kolizji. W tym miejscu należy wskazać, iż (...) Sp. z o.o. była legitymowana czynnie do wzięcia udziału w procesie w charakterze powódki w związku z nabyciem od poszkodowanych wierzytelności z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego na podstawie umowy przelewu wierzytelności.

Przelew jest umową, z mocy której wierzyciel (cedent) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest wstąpienie nabywcy wierzytelności w miejsce dotychczasowego wierzyciela. Zgoda dłużnika na zawarcie umowy przelewu nie jest potrzebna, chyba że w umowie łączącej wierzyciela z dłużnikiem wyłączono możliwość przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią. Przelew nie wymaga również udziału dłużnika, bowiem pomimo zmiany osoby uprawnionej uważa się, że zobowiązanie pozostaje to samo, co poprzednio (W. C., A. B.,

M. S., E. S.-B., Zobowiązania..., s. 358). Dla skuteczności przelewu konieczne jest zawarcie umowy pomiędzy nabywcą a zbywcą wierzytelności. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia. W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 kc przechodzi więc na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (wyrok SN z dnia 05 września 2001 r., I CKN 379/00, LEX nr 52661). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym prawo do odsetek zwykłych i za opóźnienie (bieżących i zaległych).

Tym samym, powódka wstąpiła w prawa dotychczasowych wierzycieli, przysługujące wobec strony pozwanej z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego i należnego, a nie wypłaconego jeszcze w tym zakresie odszkodowania, na

podstawie art. 509§1 i 2 kc. Powódka może zatem skutecznie realizować uprawnienia poprzednich wierzycieli również w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej.

W świetle art. 822§1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Stosownie zaś do art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 kc statuującego zasadę pełnego odszkodowania w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utracone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Najogólniej rzecz ujmując szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym,

a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jest nią zatem utrata lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Stosownie zaś do przepisu art. 363§1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia czy uszkodzenia stanowi szkodę majątkową. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Niemożność korzystania z rzeczy, np. z samochodu, który został uszkodzony i wymaga naprawy, jest normalnym następstwem szkody, o której mowa w art. 361§1 kc, powodującym obowiązek wypłaty odszkodowania, w szczególności gdy zastąpienie rzeczy uszkodzonej w okresie jej naprawy wymagało wydatków. Co do możliwości zaliczenia kosztów najmu pojazdu zastępczego do normalnych następstw uszkodzenia samochodu Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyroku z dnia 08 września 2004 r. (IV CK 672/03, Lex nr 146324), w którym wskazał m.in., że postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia. W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek, naprawienie szkody przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody. Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia albo uszkodzenia. Zaś odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita).

Z art. 361§1 i 2 kc wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361§1 kc jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego

uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Jak wskazano powyżej koszty najmu samochodu zastępczego winny obejmować tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu.

Zgodnie z wynikającą z art. 6 kc regułą rozłożenia ciężaru dowodu na stronach spoczywa ciężar udowodnienia wskazywanych przez siebie faktów. Ta strona, która twierdzi, że określony fakt miał miejsce obowiązana jest zgłosić dowód lub dowody wykazujące jego istnienie. Strona, która powołuje się na nieistnienie określonego faktu powinna również udowodnić swoje twierdzenie, zgłaszając dowody dla wykazania faktów przeciwnych. Ciężar udowodnienia faktu należy zatem rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyrok SN z dnia 07 listopada 2007 roku, II CSK 239/07, niepubl.).

W myśl art. 232 kpc zd. 1 strony są obowiązane wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Podkreślić przy tym należy, iż rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (art. 6 kc) (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, Legalis z glosą A. Zielińskiego).

Zgodnie z treścią art. 233§1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zaś zgodnie 233§2 kpc Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu Sądu.

W oparciu o wprowadzone w art. 233§2 kpc unormowanie, Sąd orzekający może uznać za nieudowodnione twierdzenie tej strony, która odmówiła przedstawienia dowodu lub stawiała przeszkody w jego przeprowadzeniu, bądź też przyjąć za prawdziwe twierdzenia strony przeciwnej (wyr. SN z dnia 06 lutego 1975 r., II CR 844/74, L.). Na podkreślenie zasługuje okoliczność, że jeżeli strona swoim postępowaniem uniemożliwi lub poważnie utrudni wykazanie okoliczności stronie przeciwnej, na której spoczywał ciężar dowodu (art. 232 kpc), na tę stronę przechodzi ciężar dowodu, że okoliczności takie nie zachodziły (zob. K. Piasecki, System dowodów, s. 62).

Dlatego też, mając na względzie powołane wyżej argumenty Sąd uznał, iż pozwana spółka nie wykazała podnoszonych przez siebie okoliczności, zaś powódka, oferując dowody z dokumentów i przesłuchania świadka D. S., sprostала obciążającemu ją obowiązkowi dowodowemu.

W szczególności ubezpieczyciel nie wykazał, że stawka najmu samochodu zastępczego, na którą powołała się powódka, była rażąco wyższa, niż przeciętne stawki na rynku lokalnym, a to na nim zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 6 kc spoczywał ciężar udowodnienia w tym zakresie (tak również SO w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 lutego 2016 r., XIII GC 2169/15). Nie wykazał także, aby poszkodowani mogli skorzystać z innej firmy lokalnej, która oferuje podobne samochody po niższych cenach. Gołosłowne były również twierdzenia pozwanej spółki, że dokonała analizy rynku wynajmu pojazdów zastępczych, z której wynikała średnia stawka za wynajem samochodu o podobnych parametrach, co samochód uszkodzony, w wysokości 120,00 zł netto za dobę. Pozwana poza oznaczeniem stawki nie sprecyzowała na jakich warunkach miał zostać wynajęty poszkodowanym pojazd zastępczy, nie wskazała przy tym czy wypożyczalnia

z którą współpracuje obciąża klientów innymi dodatkowymi opłatami, kaucją, czy też uzależnia stawkę dobową najmu od limitu przejechanych kilometrów, co oczywiście wpływa na końcową cenę usługi. Nie wykazała także, iż w okresie maj - czerwiec 2016 r. rzeczywiście współpracowała

z firmami świadczącymi usługi dotyczące najmu pojazdów, ani że w owym okresie mogły by one faktycznie wynająć pojazd o parametrach zbliżonych do uszkodzonego samochodu.

Należy przy tym pamiętać, że poszkodowani mogli wybrać podmiot, oferujący wypożyczanie aut zastępczych. Zgodnie z poglądem orzecznictwa poszkodowany nie ma obowiązku korzystania z usług podmiotu, oferującego najniższe stawki. Wystarczy, gdy stawki te nie będą rażąco odbiegać od średnich stawek na rynku lokalnym (tak m.in. SN w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, SO w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 07 listopada 2013 r., XXIII Ga 1274/13, SO w Krakowie w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 lipca 2014 r., XII Ga 171/14).

W niniejszej sprawie nie można przyjąć, że stawki najmu stosowane przez powódkę były rażąco zawyżone. Pozwana spółka nie wykazała, by stawka w wysokości 195,00 zł netto za dobę odbiegała od innych ofert na rynku lokalnym i nie mieściła się w ich przedziale. Z zeznań słuchanego

w sprawie świadka D. S., które nie zostały zakwestionowane przez ubezpieczyciela (art. 230 kpc) jednoznacznie wynika, że na lokalnym rynku, tj. w okolicach R., dobowy koszt najmu samochodu tej klasy co T. (...) wynosi około 200,00-250,00 zł za dobę. A zatem, poniesiony z tego tytułu przez poszkodowanego koszt należało uznać za ekonomicznie uzasadniony.

Stosownie do przepisu art. 354§2 kc wierzyciel powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Ponadto, zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja

2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w razie zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym, osoba uczestnicząca w nim jest obowiązana między innymi do zapobieżenia, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody.

Poszkodowani D. i I. S. jako wierzyciele byli, w świetle powołanych powyżej przepisów, zobowiązani dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody oraz do współdziałania przy wykonaniu zobowiązania w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego oraz ustalonym zwyczajom.

Zarzuty pozwanego ubezpieczyciela, że poszkodowani, na których spoczywał obowiązek zmniejszenia rozmiarów szkody (art. 354§2 kc, art. 362 kc i art. 826§1 kc), mogli wynająć samochód tej samej klasy, za niższą stawkę, pozostały gołosłowne. W ocenie Sądu, na uwzględnienie zasługiwała dobową stawką najmu pojazdu zastępczego wskazana w załączonej przez powódkę do pozwu fakturze, jako mieszcząca się w granicach obowiązujących na wolnym rynku stawek czynszu najmu pojazdów podobnych do samochodu poszkodowanego, uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 25 maja 2016 r. Poszkodowany D. S. podejmując decyzję o wyborze firmy, w której zamierzał wynająć pojazd zastępczy kierował się nie tylko wysokością stawki czynszu najmu, ale również innymi postanowieniami umowy, w tym brakiem dodatkowych opłat za podstawienie

i odbiór pojazdu, brakiem limitu kilometrów oraz możliwością wyjazdu samochodu za granicę. Ocenic zatem należy, iż dokonany przez poszkodowanego wybór wypożyczalni pojazdu zastępczego i proponowane przez powódkę warunki umowy nie są zawyżone i nie odbiegają od średnich stawek rynkowych. Kwota wydatkowana z tytułu najmu pojazdu zastępczego pozostaje zatem w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym i nie jest sprzeczna z obowiązkiem dążenia poszkodowanego do minimalizacji szkody.

Podsumowując, Sąd uznał, iż uzasadnione koszty wynajęcia samochodu zastępczego przez okres 8 dni, który ostatecznie był niesporny między stronami, przy przyjęciu stawki najmu wysokości 195,00 zł netto za dobę wyniosły 1.560,00 zł netto, tj. 1.918,80 zł brutto. Pozwana z tego tytułu wypłaciła na rzecz powódki kwotę 1.180,80 zł brutto.

Mając na uwadze powyższe rozważania należało zasądzić od pozwanego ubezpieczyciela na rzecz powódki kwotę 738,00 zł (pkt 1 sentencji wyroku).

O odsetkach od żądanej kwoty tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego Sąd orzekł w oparciu o art. 481§1 i 2 kc w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W związku z tym, że żądanie w zakresie odsetek pozostawało w granicach tych unormowań, należało Sąd uwzględnić żądanie pozwu i zasądził od kwoty dochodzonej pozwem odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 14 lipca 2016 r. do dnia zapłaty. Zgłoszenie szkody wpłynęło do ubezpieczyciela drogą mailową w dniu 13 czerwca 2016 r. A zatem, od dnia następnego po upływie 30 dni od daty zgłoszenia, pozwany pozostawał w opóźnieniu z zapłatą pozostałej części odszkodowania.

Zasądzenie odsetek od daty wyrokowania prowadziłyby w istocie do ich umorzenia za okres przed datą wyroku i stanowiłyby nieuzasadnione uprzywilejowanie dłużnika, skłaniając go niekiedy do zwlekania z wykonaniem opóźnionego świadczenia w oczekiwaniu na orzeczenie Sądu znoszące obowiązek zapłaty odsetek za wcześniejszy okres. Zdaniem Sądu, brak zatem było podstaw do zasądzenia odsetek dopiero od dnia wyrokowania. Zważyć należy, iż pozwana jest profesjonalistą prowadzącym działalność gospodarczą w dziedzinie ubezpieczeń. W ocenie Sądu, dysponowała wiedzą i środkami pozwalającymi na ustalenie właściwej dobowej stawki czynszu najmu w odniesieniu do uszkodzonego samochodu, a w konsekwencji wysokości należnego powódce odszkodowania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98§1 i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 37,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 270,00 zł obliczone zgodnie z §6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) oraz kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm.).

Pozwana przegrała proces w całości, musiała więc w całości ponieść jego koszty. Dlatego też Sąd zasądził od niej na rzecz powódki kwotę 324,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2 sentencji wyroku).

SSR Katarzyna Górna-Szuława